

Sygn. akt IX W 1708/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Żołnowska

Protokolant: Radosław Biedrzycki

w obecności oskarżyciela publ. D. K.

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2017 r. sprawy

1. **L. C.**

s. H. i D. z domu K.

ur. (...) w K.

obwinionego o to, że:

w dniu 16.03.2017r. o godzinie 15.03 w O. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) kierując pojazdem m –ki A. o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru zmiany pasa ruchu i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu pojazdem m – ki H. o nr rej. (...) doprowadzając do zderzenia i uszkodzenia pojazdów czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym i współprzyczynił się zdarzeniu

- tj. za wykroczenie z art. 86§1 kw w zw. z art. 22 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

2. **K. P.**

s. M. i B. z domu A.

ur. (...) w O.

obwinionego o to, że:

w dniu 16.03.2017r. o godzinie 15.03 w O. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) kierując pojazdem m –ki H. o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności i wjechał na skrzyżowanie pomimo braku możliwości kontynuowania dalszej jazdy oraz nie zachował bezpiecznego odstępu od omijanego kierującego pojazdem m – ki A. o nr rej. (...) w wyniku czego współprzyczynił się do zdarzenia i spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

- tj. za wykroczenie z art. 86§1 kw i art. 97kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 2 i art. 25 ust 4 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

ORZEKA:

I. **Obwinionych L. C. i K. P.** uznaje za winnych popełnienia zarzucanych im czynów i za to na podstawie art. **86 § 1 kw** skazuje ich na **kary po 300,- (trzysta) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinionych od kosztów postępowania i opłat;

III. wyrok w stosunku do L. C. jest wyrokiem zaocznym.

IX W 1708/17

UZASADNIENIE

Obwiniony L. C. mieszka w O.. Prowadzi własną działalność gospodarczą oraz jest zatrudniony w L. O., osiąga dochody około (...) zł netto miesięcznie. Jest stanu wolnego i nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. W przeszłości był karany za wykroczenia (k. 18, 30).

Obwiniony K. P. mieszka w O.. Zatrudniony jest w M. O., osiąga dochód(...) zł miesięcznie. Jest kawalerem i nie ma nikogo na swoim utrzymaniu.

W dniu 16.03.2017r. około godz. 15 –tej K. P. kierował pojazdem marki H. o nr rej. (...). Wjechał na skrzyżowanie o ruchu okrężnym od strony ulicy (...) i zatrzymał się na środkowym pasie tuż po wjechaniu za sygnalizator świetlny, w tym czasie wyświetlający sygnał zielony dla jego kierunku ruchu i zatrzymał się za linią warunkowego zatrzymania, gdyż z powodu powstałego zatoru na tym pasie ruchu, nie mógł opuścić skrzyżowania. W tym czasie przed skrzyżowaniem na ulicy (...) na lewym pasie znajdował się pojazd marki A. o nr rej. (...) kierowany przez L. C.. Kierowca tego pojazdu oczekiwał na zmianę nadawanego sygnału świetlnego z koloru czerwonego na zielony. W momencie, w którym wcześniej nadawany przez sygnalizator na ulicy (...) sygnał czerwony zmienił się na zielony, oba pojazdy ruszyły. Kierowca pojazdu marki H. powoli poruszał się swoim pasem bezpośrednio za poprzedzającym go samochodem. Kierujący pojazdem marki A. wjechał na skrzyżowanie z zamiarem zajęcia pasa środkowego, który został zablokowany przez pojazd marki H.. L. C. początkowo zatrzymał pojazd na prawym pasie ronda, po czym podjechał do przodu przed cały czas przemieszczający się z niewielką prędkością pojazd H. i ponownie zatrzymał się, tym razem lewym, przednim narożnikiem pojazdu na pasie środkowym, zaś częściowo na prawym pasie ruchu K. P. nie zareagował na zaistniałą sytuację na drodze i uderzył narożnikiem prawego przedniego zderzaka w lewe przednie koło samochodu A..

Przybyli na miejsce funkcjonariusze Policji, stwierdzili, iż oba pojazdy mają aktualne badania techniczne, a obaj kierujący są trzeźwi. W samochodzie marki A. stwierdzono zarysowanie felgi koła przedniego lewego o długości 15 cm oraz szerokości 3 cm. W pojeździe marki H. stwierdzono zarysowania na przednim zderzaku pojazdu, po prawej stronie narożnika na wysokości od 18 cm do 50 cm, o długości 12 cm. Oględzin dokonano w porze dziennej przy naturalnym oświetleniu, na płaskiej i twardej powierzchni.

dowody : wyjaśnienia obwinionego K. P. k.90 – 90v, 15 ; wyjaśnienia obwinionego L. C. k. 90v, 18v; notatka urzędowa k. 2; protokół oględzin pojazdu marki H. k. 3; protokół oględzin pojazdu marki A. k.4; szkic poglądowy miejsca zdarzenia drogowego k.5, schemat oznakowania poziomego i działania sygnalizacji świetlnej wraz z cyklami k. 44-48.; nagranie z monitoringu miejskiego oraz kamery samochodowej obwinionego k.20)

K. P. został obwiniony o to, że w dniu 16.03.2017r. o godzinie 15.03 w O. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) kierując pojazdem m –ki H. o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności i wjechał na skrzyżowanie pomimo braku możliwości kontynuowania dalszej jazdy oraz nie zachował bezpiecznego odstępu od omijanego kierującego pojazdem m – ki A. o nr rej. (...) w wyniku czego współprzyczynił się do zdarzenia i spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym - tj. za wykroczenie z art. 86§1 kw i art. 97kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 2 i art. 25 ust 4 pkt 1 ustawy Prawa o ruchu drogowym.

L. C. został obwiniony o to że w tym samym miejscu i czasie kierując pojazdem m –ki A. o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru zmiany pasa ruchu i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu pojazdem m – ki H. o nr rej. (...) doprowadzając do zderzenia i uszkodzenia pojazdów czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym i współprzyczynił się do zdarzenia - tj. za wykroczenie z art. 86§1 kw w zw. z art. 22 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Obwiniony K. P. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że wjechał na skrzyżowanie przy nadawanym zielonym sygnale świetlnym, ale musiał się zatrzymać ze względu na tworzący się zator na jego pasie ruchu. W tym czasie kierujący pojazdem marki A. zajeżdżał mu drogę i zaczął na niego krzyczeć, informując, iż muszą wyjaśnić sytuację na pobliskim parkingu. Stwierdził, iż nie wiedział, że doszło do kontaktu pojazdów.

Obwiniony L. C. do zarzucanego mu czynu również nie przyznał się. Wyjaśnił, że zatrzymał się przed sygnalizatorem nadającym sygnał koloru czerwonego. Po zmianie koloru na zielony wjechał na skrzyżowanie. W tym samym czasie kierujący pojazdem marki H. pomimo nadawanego dla jego kierunku ruchu sygnału koloru czerwonego, zjeżdżał z górki. W momencie, gdy próbował przejechać obok tego samochodu został uderzony w lewe przednie koło pojazdu. Wyjaśnił, że nie zmienił pasa ruchu, mimo że przepisy pozwalały mu na to.

Sąd co do zasady dał wiarę wyjaśnieniom obwinionych w części dotyczącej wykonywanych przez nich manewrów, mając na względzie fakt, iż obaj obserwowali zdarzenie z różnych punktów widzenia. Swoje ustalenia co do przebiegu zdarzenia Sąd oparł na nagraniu z monitoringu miejskiego oraz nagraniu z wideorejestratora zamontowanego w pojeździe A..

Oba nagrania są dowodami najbardziej obiektywnymi. Sąd nie podzielił opinii obwinionych co do zgodności manewrów wykonanych przez nich z obowiązującymi przepisami.

Bezspornie obwiniony K. P. przejechał przez linię warunkowego zatrzymania przy nadawanym zielonym sygnale świetlnym. Należy jednak pamiętać, iż sygnał zielony nie zezwala na wjazd za sygnalizator, jeżeli ruch pojazdu utrudniłby opuszczenie jezdni pieszym lub rowerzystom lub ze względu na warunki ruchu na skrzyżowaniu lub za nim opuszczenie skrzyżowania nie byłoby możliwe przed zakończeniem nadawania sygnału zielonego (§ 95 ust. 1 i 2 cyt. Rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych). K. P. nie zastosował się do wyżej wymienionego przepisu i blokował wjazd na skrzyżowanie pojazdom poruszającym się od strony ul. (...). Jego pojazd był doskonale widoczny dla obwinionego L. C., kierujący A. widział też, że pojazdy stojące na środkowym pasie ronda, w tym pojazd H. ruszają z miejsca. Pomimo to wjechał na skrzyżowanie, mimo iż nie miał możliwości kontynuowania jazdy. (art. 25 ust 4 pkt 1 P.) Zamierzał wjechać na pas środkowy, którym poruszał się obwiniony K. P.. Zgodnie z art. 22 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym kierujący pojazdem może zmienić pas ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności. Szczególna ostrożność polega w tym wypadku na tym, że kierujący powinien być na tyle uważny, aby zdążyć zaniechać zmiany pasa ruchu, gdyby jego kontynuowanie stwarzało zagrożenie dla ruchu drogowego lub inny uczestnik ruchu był zmuszony do podjęcia manewrów obronnych.

W tym miejscu należy przypomnieć, iż pas ruchu to każdy podłużny pas ruchu wystarczający do ruchu jednego rzędu pojazdów wielośladowych, oznaczony lub nieoznaczony znakami drogowymi (art. 2 pkt 7 P.), zatem zmiana pasa jest to przejechanie z jednego pasa na drugi, niekoniecznie po linii wzdłużnej osi pojazdu. Dla przykładu można stwierdzić, iż kierowcy w różny sposób zmieniają pas ruchu, zależy to od warunków drogowych i ukształtowania jezdni, niekiedy wykonując ten manewr zjeżdżając na sąsiadujący pas pod niewielkim kątem w stosunku do pasa, niekiedy pod kątem zbliżonym do kąta prostego. Wobec powyższego zasadnym jest rozumienie zmiany pasa ruchu jako przejechanie przez granicę, wyznaczoną lub nie, między pasami, abstrahując od kąta między pasem a pojazdem.

Przy zmianie pasa ruchu może dojść do zajeżdżenia drogi, które nastąpi wówczas, gdy pojazd wjedzie przed pojazd jadącym pasem ruchu na który chce wjechać w takiej odległości, że zmusi kierującego nim do gwałtownego hamowania czy zmiany kierunku ruchu. Obwiniony L. C. wykonał manewr zmiany pasa ruchu z prawego na środkowy w sytuacji gdy pasem tym poruszał się K. P.. Zatem nie zachował szczególnej ostrożności przy zmianie pasa ruchu oraz nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi znajdującemu się na pasie ruchu na który zamierzał wjechać. Jego zawinienie rozpatrywać można w zakresie możliwości uniknięcia zdarzenia. Obwiniony przy wnikliwej i uważnej obserwacji środkowego pasa ruchu, w ocenie Sądu miał możliwość uniknięcia zdarzenia poprzez chwilowe powstrzymanie się od ruchu.

Obwiniony K. P., w sytuacji, gdy kierujący A. częściowo znalazł się na torze ruchu jego samochodu, również miał możliwość uniknięcia zdarzenia poprzez ominięcie pojazdu A. w bezpiecznej odległości lub zatrzymanie pojazdu. Żadnego z tych manewrów kierujący H. nie podjął.

Wobec powyższych ustaleń w ocenie Sądu, zachowanie obu obwinionych doprowadziło do zdarzenia drogowego, obaj obwinieni dopuścili się popełnienia wykroczeń z art. 86§1kw. Znamieniem warunkującym odpowiedzialność z art. 86 § 1 kw jest spowodowanie zagrożenia w ruchu drogowym poprzez niezachowanie należytej ostrożności, które skutkuje spowodowaniem zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Zagrożenie w ruchu drogowym w danej sytuacji niewątpliwie powstało z uwagi na zderzenie obu pojazdów. Poza tym do zdarzenia doszło na skrzyżowaniu o bardzo dużym natężeniu ruchu, w związku z tym zagrożone były także inni uczestnicy znajdujący się na tym skrzyżowaniu.

Podkreślić należy, iż zgodnie z przepisem art. 3 ust 1 Prawa o ruchu drogowym każdy uczestnik ruchu jest obowiązana zachować ostrożność i unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku w ruchu drogowym, ruch ten utrudnić lub narazić kogokolwiek na szkodę. W definicji tej chodzi o obiektywne zachowanie uczestnika ruchu drogowego, a więc obiektywne reguły ostrożności. Ocena tego zachowania dokonywana jest z punktu widzenia zgodności z zasadami ostrożnej jazdy, jakie powinny być zastosowane w określonej sytuacji (R.A. Stefański, glosa do wyroku SN z dnia 30 maja 1995r., III KRN 20/95, PiP 1996). Istota ostrożności polega na tym, że działający przy realizacji dozwolonego celu powinien postępować w taki sposób, by nie zwiększać ryzyka ujemnych następstw ponad tę miarę, która jest społecznie właściwa. Ostrożność - jak podkreśla się w doktrynie - to stopień skupienia uwagi i rozważa w podejmowaniu decyzji (K. B., Przestrzeganie zasad ostrożności - problem bezprawności czy winy). Sąd Najwyższy wyjaśniał, że: "Rozważne i ostrożne prowadzenie pojazdu polega na przedsięwzięciu przez kierowcę wszystkich czynności, które według obiektywnej oceny są niezbędne do zapewnienia optymalnego bezpieczeństwa ruchu w danej sytuacji, oraz na powstrzymaniu się od czynności, które według tejże oceny mogłyby to bezpieczeństwo zmniejszyć" (uch. pełnego składu Izby Karnej SN z dnia 28 lutego 1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975r.; wyr. SN z dnia 16 lipca 1976 r., VI KRN 135/76, OSNKW 1976r.).

W ocenie Sądu, obaj obwinieni naruszyli zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym i obaj mając możliwość uniknięcia zderzenia, nie podjęli odpowiednich decyzji, a co za tym idzie manewrów, które uchroniłyby ich przed zderzeniem.

Oceniając zachowanie obwinionych, Sąd miał na uwadze treść przepisu art. 4 Prawa o ruchu drogowym, w którym zdefiniowana jest zasada ograniczonego zaufania. Zakłada ona, że każdy ma prawo liczyć, iż inni uczestnicy ruchu przestrzegają przepisów ruchu drogowego, chyba że okoliczności wskazują na możliwość odmiennego zachowania; szczególne okoliczności zmieniają dotychczasowe zaufanie w nieufność. Sąd Najwyższy słusznie przyjął, że: "Prowadzący pojazd nie może bronić się tym, że ofiara wypadku swoim nieprawidłowym zachowaniem przyczyniła się do niego, jeżeli takie zachowanie się było do przewidzenia z uwagi na rzucające się w oczy właściwości, które obligowały zgodnie z zasadą ograniczonego zaufania do szczególnej nieufności i ostrożności" (wyr. SN z dnia 15 sierpnia 1978 r., VI KRN 198/78). Przekroczenie przepisów przez innego użytkownika drogi zwalnia - zgodnie z zasadą ograniczonego zaufania - osobę przestrzegającą przepisy od odpowiedzialności, gdy: nie mogła ona przekroczenia ze strony współuczestnika ruchu zauważyć lub przewidzieć; dostrzegając przekroczenie lub je przewidując, zrobiła wszystko, co było możliwe w danej sytuacji, aby zaistniałemu niebezpieczeństwu przeciwdziałać (tzw. prawidłowość manewrów obronnych) lub nie była w stanie dostosować swego zachowania do powstałych warunków" (wyr. SN z dnia 25 maja 1995 r., II KRN 52/95, ; wyr. SN z dnia 19 czerwca 1996 r., III KKN 33/96; wyr. SN z dnia 19 czerwca 1996 r., III KKN 22/96). W niniejszej sprawie obaj uczestnicy zdarzenia nie zastosowali się do obowiązujących ich przepisów - wjechali na skrzyżowanie pomimo braku możliwości kontynuowania jazdy, obaj widzieli nawzajem swoje pojazdy i podejmowane manewry, obaj mieli możliwość uniknięcia zdarzenia, ale obaj nie skorzystali z tej możliwości.

Wobec powyższych ustaleń, w ocenie Sądu, wina obu obwinionych jest ewidentna i została im udowodniona. Obwiniony K. P. wjechał na skrzyżowanie pomimo braku możliwości kontynuowania jazdy, a następnie nie zachował bezpiecznego odstępu od omijanego pojazdu A. (art. 25 ust 4 pkt 1 i art. 23 ust 1 pkt 2 Prawa o ruchu drogowym), zaś obwiniony L. C. nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu H., który poruszał się pasem na który zamierzał wjechać (art. 22 ust 4 Prawa o ruchu drogowym) i dodatkowo wjechał na skrzyżowanie, choć nie miał możliwości zajęcia pasa, który winien zająć zgodnie z obowiązującym oznakowaniem. Zarówno obwiniony K. P., jak i L. C. wypełnili znamiona wykroczenia z art. 86§1kw i z mocy tego przepisu zostali skazani i zostały im wymierzone kary jak w sentencji wyroku.

Przy wymiarze kar obwinionym Sąd wziął pod uwagę wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu. Doświadczenie życiowe pokazuje, że kierowcy nagminnie na skrzyżowaniach kierowanych sygnalizacją świetlną, kierują się wyłącznie jej wskazaniem, nie uwzględniając bieżącej sytuacji na drodze, Wjeżdżają na skrzyżowanie nie mając możliwości kontynuowania jazdy czy nie umożliwiając pojazdom znajdującym się na skrzyżowaniu bezpiecznego opuszczenia, nie zwracają uwagi czy mogą zmienić pasy ruchu nie zajeżdżając drogi innym uczestnikom ruchu. Podkreślić należy, iż kierowanie ruchem sygnałami świetlnymi nie dezaktualizuje innych zasad ruchu zawartych w przepisach. Zachowania te zasługuje na szczególne potępienie, bowiem są one niejednokrotnie przyczyną groźnych w skutkach wypadków drogowych. Ponadto rondo na którym doszło do kolizji charakteryzuje się bardzo dużym natężeniem ruchu, często dochodzi tu do wypadków i kierowcy powinni dodatkowo zachować w tym miejscu szczególną uwagę. Wymierzając obwinionym karę Sąd miał na uwadze stopień ich przyczynienia się do zdarzenia, uwzględniając fakt uprzedniej niekaralności obwinionego K. P. za wykroczenia drogowe oraz ukarania za wykroczenia obwinionego L. C. (k. 30).

Mając na uwadze powyższe nie można uznać wymierzonej obwinionym kar grzywny za rażąco surowe. Są one adekwatne do stopnia ich zawinienia, społecznej szkodliwości czynów. Taka ukształtowane wpłyną na obwinionych wychowawczo i zapobiegawczo oraz spełnią swe zadania w zakresie prewencji ogólnej.

Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwolnił obwinionych od kosztów postępowania i opłat ze względu na ich deklarowaną trudną sytuację materialną.